

És una mala interpretació?

Tres anys i mig... Tres anys i mig de lluites, plors i alegries. Tantes coses, tanta gent i tu pensant que per fi arribaries a la teva fita, per ser molt més feliç.

I va arribar el teu nou obstacle; va aparèixer en forma de proposta indecent, inesperada, dolorosa. "Per què em passa això a mi?" -Et preguntes en silenci, amb els ulls plens de llàgrimes. "No he fet res dolent" -Et repeteixes. Repasses una i altra vegada què ha pogut passar. Només has estat educada, normal, i l'altre ha vist alguna cosa en tu que tu no busques, ni seria mai del teu interès.

Parles amb una de les teves millors amigues. Ella, a la llunyania, et diu que no en tens cap culpa. Només hi ha petits monstres que estan convençuts de poder obtenir grans coses d'altres. No importa la forma, ja que volen coses de tu, que mai no els donaràs.

T'insisteix que no ploris. "Ets forta, valuosa. Aquest no és el moment de desistir" - Afirma. "No has fet res perquè arribi a la teva vida aquest malson". Decideix que, per calmar-te, el millor és que et parli dels moments que van compartir abans del teu viatge els seus amics en comú. De la passió que comparteixen per la música.

Entretant, passa el temps... Gairebé dues hores! Has d'anar a dormir. T'acomia des encara una mica espantada, tremolosa. Ja saps el que faràs a partir d'avui. Posaràs la teva cadira darrere la porta. Ella serà qui t'avisarà si el malson s'atreveix a atacar... I tu estaràs preparada per defensar-te'n.